

OBLUBIONY (2) *part praet pass pf*

oblubiony (1), **oblubion** (1).

Oba o jasne.

sg N m (praed) oblubion (1). ◇ [f A oblubioną.] ◇ pl G oblubionych (1).

Sł stp s.v. oblubić, Cn, Linde brak.

1. *Poślubiony [komu] (1) : Iozeff/ odpowiedział [. ..] niepodobno/ abych tako rołkóśneé/ tako wielebné/ tako święté dziewicy był oblubion. OpecŻyw 5v.*

2. *Wybrany, obdarzony szczególnymi względami (1) :*

oblubiony komu [= przez kogo] (1): nam ieft potrzebá wiedzieć/ co ieft Duch święty [...] Czego niłkąd inąd ogárnąć nie możemy/ iedno z iegoż łámego Boskiego nádchnienia/ á s fwiádectwá pífmá świętego ktore on łamże przez wíta ludzi Pánu Bogu oblubionych/ łzyroce obiáwił. RejPos 140v.

a. *[W funkcji rzeczownika: „oblubiona” ‘oblubienica’ [czyja]: Krol [...] zezwolił do niego y z Pánią fwą przyiechác/ á iego mu oblubioną przyprowadzić. HistFort G7.]*

Synonimy: 1. obiecany, poślubiony; 2.a. miłośnica, »panna młoda«, przyjaciółka.

Cf OBLUBIĆ, OBLUBIENICA

DDJ